

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 4

ΕΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΤΗΣ ΓΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 1553 Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1875
Διεκπ. 1128.

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς ὁρατὴ κοινωνία νοουμένη, σύγκειται ἐκ πικρίων καὶ διαφόρων μελῶν, ἅτινα πάντα μὲν καθόλου εἶναι εἰς ἀπάρτιον τοῦ σώματος αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐκυτῶν λειτουργίας, ἀναγκαιότερα, ὡς εἰκόσ, ἀποδίδουσι τὰ τετραγμένα εἰς ὀρθὴν καὶ ἀκριθεῖα τοῦ σώματος ἐκείνων διοργανώσιν.

Καὶ τοιαῦτα μὲν μέλη ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας, καθόλου εἰπεῖν, εἶναι οἱ τὴν τοῦ ἱεροῦ κλήρου διακονίαν ἀναδεχθέντες, εἰδικώτερον δὲ οἱ τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα φέροντες, ἦν τὰξιν ἱεραρχίαν καλοῦμεν.

Ἐκ τούτου δὲ ἐπεταί, ὅτι ὅσον ἡ ἀξία τῆς τάξεως τῆς ἱεραρχίας ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας σώματι ὑπάρχει ἐξαιρετική, τοσοῦτον καὶ ἡ προπαρασκευὴ αὐτῆς, κατ' ἀνάγκην, πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ σπουδαιότης ἀναπόφευκτος. Σπουδαιότητα δὲ λέγοντες ἐνοοοῦμεν τὴν περιχώρησιν τῶν τῆς ἱεραρχίας προσώπων δι' ἀρετῆς χριστιανικῆς καὶ παιδείας ὑγιᾶς καὶ εὐρείας, τῆς μὲν μαρτυρουμένης ὑπὸ τῶν πράξεων, καὶ τοῦ θίου, τῆς δὲ ὑπὸ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν λοιπῶν ἔργων τῆς διανοίας. Ὅπως δὲ ἡ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Πολιτεία ἐξασφαλίσωσιν ἐκείνας ὡς οἷόν τε δεδαιότερον ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀνδρῶν τῆς τάξεως αὐτῆς, ὧν ἡ κλήσις καὶ ἡ ἀποστολή εἶναι τοσοῦτον ὑψηλὴ καὶ μεγάλῃ, ἀνάγκη νὰ ὀρίσθῃσι προσόντα τινά, ἅπερ ἀπαραίτητα εἰς πάντα Ἐπισκοπῆς ὀρεγόμενον καθιστάμενα, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς περιχάρᾳκιμα κατὰ πάντων τῶν ἐκ τῆς τυχούσης παρασκευῆς τολμύντων νὰ εἰσπηδῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ ἀναδέχωνται ἀναξίως τσαύτην σοδορὰν διακονίαν, διότι ἄλλως καὶ ὁ προορισμὸς τῆς τάξεως ἐκείνης ματαιοῦται καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς τελείως ἐξαφανίζεται.

Ἀλλὰ τίνα ἄραγε εἶναι τὰ προσόντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία ὀφείλουσι νὰ ὑπολαμβάνωσιν ὡς ἀπαραίτητα εἰς τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οὓς

μέλλουσι ν' ἀνυψῶσιν εἰς τὸ τῆς ἱεραρχίας ἀξίωμα; Τὰ προσόντα ταῦτα κατὰ τὴν γνώμην τῆς Συνόδου πρέπει νὰ εἶνε, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ θείου Ἀποστόλου Παύλου ὀρισμένων ἐν ταῖς θυεῖς πρὸς Τιμόθεον καὶ ἐν τῇ πρὸς Τίτον ἐπιστολῇ, ὧν ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ἀναγκαιότης ἀναγνωρίζεται ἀνεξαρτέτως ὑπὸ πάσης τῆς Ἐκκλησίας παντὸς τόπου καὶ ὁμολογίας, τὰ προσόντα ταῦτα, λέγομεν, παρ' ἡμῖν πρέπει νὰ εἶναι ἡ διὰ τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου μαρτυρουμένη Ἐκκλησιαστικὴ παιδεία. Τὴν χρησιμότητα δὲ καὶ ἀναγκαιότητα τοῦ μέτρου τούτου, οὐτινος ἢ ἐπὶ πλέον ὀλιγοῦρα ἀποδίδει ἀνεξήγητος καὶ ἀναιτιολόγητος, ἀφ' οὗ ἤδη ἡ Πολιτεία ἀπὸ πολλῶν ἐνικυτῶν οὐδενὶ ἐπ' οὐδενὶ λίγῃ συγχωρεῖ τὴν ἐν τῷ Κράτει ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἢ δικαστικοῦ ἢ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ὀρθὸν νομίζει ἡ Σύνοδος νὰναπτύξῃ πλατύτερον, ὡς καὶ τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκα τοῦ λοιποῦ ἀδύνατον καθίσταται αὐτῇ νὰ ἀνεχθῆται ταύτην ἔκρυθμον κατὰστασιν πραγμάτων.

α') Μετὰ τὴν κατὰ θεῖαν δούλησιν καὶ εὐδοκίαν ἀπελευθέρωσιν μέρους Ἑλληνικῆς γῆς καὶ μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, πολλαὶ προνομίαι διοικητικαί, πολιτικαὶ καὶ δικαστικαί, ὑπαγόμεναι τέως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἦτις μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας ἀνέλαθεν, ὡς γνωστόν, οὐ μόνον τὴν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἔθνους κυδέρησιν, πολλὰ τοιαῦτα λέγομεν, προνομίαι ἀφῆρέθησαν αὐτῆς καὶ ἀνετέθησαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐθνίου. Ἐκτοτε, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἡ δικαιοδοσία τῆς ἱεραρχίας τοῦ Κράτους ἐτροποποιήθη κατὰ νόμους πολιτείας χριστιανικῆς καὶ ὡς μόνον στάδιον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἐν τῷ Κράτει ἀφῆθη κυρίως ἡ πνευματικὴ λειτουργία, ὡστε παρ' ἡμῖν σήμερον οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι, κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, πνευματικοὶ ποιμένες. Τοιούτων δὲ ὄντων, οἱ ὑπ' αὐτῶν ποιμαινόμενοι χριστιανοί, ὀφείλουσι νὰ τιμῶσι καὶ σέδωνται τὸ ἀξίωμα αὐτῶν, οὐχὶ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ λόγων πολιτικῶν, δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν, ὡς τὲ πρὶν, τοῦθ' ἅπερ ἐξήγειρε λεληθότως τὸν σεδασμὸν καὶ τὴν ἀπροσίαν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἱεραρχίαν καὶ τὴν τῶν πατέρων θρησκείαν, ἀλλ' ἀπλῶς ὑπὸ καθηκόντων πνευματικῶν.

Ἀλλὰ τὰ πνευματικὰ καθήκοντα, ὡς εἶπεν, οὕτε

προσδιορίζονται και πολύ ήττον επιβάλλονται, αλλά μόνον αὐτοβούλως ἐξεγείρονται και ἐνδείκνυνται, ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχει ἄξιον σεβασμοῦ και ὑπολήψεως. Ἐάν δὲ μὴ εἶναι τοιοῦτον, εὐδὴλον παντί, ὅτι ἀντὶ σεβασμοῦ και ὑπολήψεως, περιφρόνησι και ἐξευτελισμὸς ἀποδίδεται εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν πεπαιδευμένων και τῶν ἄλλας κοινωνικὰς θέσεις κατεχόντων, τοῦθ' ὅπερ ἐπιπρόσθετον αἰτίας εἰς τὰς λοιπὰς τάξεις τοῦ λαοῦ. Ὅπόσον δὲ τοῦτο συντελεῖ εἰς ἐξασθένησιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, τοῦ τοσοῦτον χαλαροῦ ἤδη, ὡς μὴ ὀφείλει, παρ' ἡμῖν καταστάντος, ἐπομένως και εἰς κατάπτωσιν τῆς ἠθικῆς, τοῖς πᾶσιν ἐναργές.

Ἀνάγκη λοιπὸν ὅσων δι' ἐξωτερικοὺς λόγους ἡ Ἱεραρχία ἐστερήθη, νὰ ἀναπληρώσῃ δι' ἰδίας ἐσωτερικῆς βαρύτητος, και τὴν ἰσχὺν τὴν παρεχόμενὴν αὐτῇ ἄλλοτε ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ Ἔθνους, ἧς ἐποιήσατο χρῆσιν ἐπαινετὴν και ἀξιάγαστον, ἀντικαταστήσῃ δι' ἰδίας προσωπικῆς ἀξίας προερχομένης ἐξ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως και συστηματικῆς παιδείας.

β') Ὡς δεύτερος ἰσχυρὸς λόγος, ὅστις ἀναγκάζει τὴν Σύνοδον, νὰ ἐπιβάλῃ, ὡς ὄρον ἀπαραίτητον τοῖς παρ' ἡμῖν εἰς τὸ ἀξίωμα ἀναβαίνουσι τῆς Ἀρχιερωσύνης τὴν πανεπιστημιακὴν θεολογικὴν σπουδὴν εἶναι ὁ ἐξής: Τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν ἀποκειμένην κατὰ τὴν πληθὺν τῶν μελῶν αὐτῆς ἐν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, συγκριτοῦσιν, ὡς γνωστὸν, ἔθνη πολλὰ και παντοῖα. Ἀλλ' ἐκ τῶν πολλῶν τούτων Ἐθνῶν ἐκεῖνο, ὅπερ και ἐφαίνετο ἀνέκαθεν και ἦν ὄντως τὸ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπῆρχε τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν, και τοῦτο κατὰ εὐλογοφανῆ και δίκαιον λόγον, διότι ὡσπερ τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν, Ἰδρυμὰ οὖσαν κυρίως τοῦ μέσου αἰῶνος, κατεσκεύασεν ἡ πολιτικὴ διάνοια τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους και τὴν τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίαν, προτὶν οὖσαν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐδημιούργησεν ἡ μεθοδικὴ ἐνέργεια τῶν λαῶν τῆς Γερμανικῆς φυλῆς, οὕτω και τὴν Ὀρθόδοξον, οἰκοδόμημα ὑπάρχουσαν τῶν ἐκτὼ πρώτων τῆς Ἐκκλησίας αἰώνων, ἀνήγειρε και διεκόσμησεν ἱεροπρεπέστατα ἡ βαθυτάτη θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ Ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ταύτην λοιπὸν τὴν ἐξαιρετικὴν προνομίαν τοῦ ἀναγνωρίζεσθαι ὡς τὸ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐτήρησεν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἐν ἑαυτῇ οὐ μόνον πρὸ τῆς ἀλώσεως, ἀλλὰ και μετὰ ταύτην. Καὶ ἐν ᾧ ἄλλα ὁμόδιχα ἔθνη ὑπῆρχον και πολυαριθμότερα τοῦ ἡμετέρου και πλουσιώτερα, και δι' ἃ και ἄλλως ἀεζάρτητα ἢ ἡμιανεζάρτητα, τὸ Ἑλληνικόν, και περ δοῦλον και εὐάριθμον και πτωχὸν και παντοῖως πιεζόμενον δεινοῖς, ἐτήρησεν ἐν ἑαυτῷ τὸ κέντρον τοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας ἀσφαλῶς διαφυλάττων τὴν προγονικὴν κληρονομίαν. Ὅπόσον δὲ τοῦτο ὅρον και δυνάμιν ἠθικὴν και ἀξίαν ἐχορήγει αὐτῷ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν συμφορῶν αὐτοῦ, ὅτε εἶχεν ἤδη ἀπολλάσει τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ζωὴν, ἀνακαλύπτει ἐναρ-

γῶς ὁ προσηκτικῶς μελετῶν τὴν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μάλιστα ἱστορίαν.

Ἐάν δὲ θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους τοῦ φαινομένου τούτου, εὐρίσκομεν αὐτοὺς οὐδαμῶς ἀλλαγῶν, ἢ ἐν μόνῃ τῇ ὑπεροχῇ τῆς διανοίας, ἢ ἐκείνητο ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Τούτου τεθέντος, βραδίως πᾶς τις κατανοεῖ ὅτι, ἐάν ἡ Ἱεραρχία τῶν ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπολέσῃ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, ἀπόλλυσιν ἅμα κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην και τὴν Ἐκκλησιαστικὴν προεδρίαν. Τὸ δὲ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας μεταβαίνει ἀπ' ἑαυτοῦ, και ἀνευ ἐνεργείας ἄλλων, ἀλλαγῶν, ἐνθα τῆς Ἱεραρχίας ἡ διάνοια διατελεῖ οὐσα ὑψηλότερα.

Τούτου δὲ γενομένου, ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἀποδαλοῦσα τὸν ὄγκον τοῦτον και τὸ γόητρον και τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον καταντῶ εἰς τὴν τάξιν μιᾶς τῶν πολλῶν σμικρῶν ἐθνικοτήτων τῆς Ἀπολλῆς, και συγκαταριθμεῖται, δικαίως, ἐν τῇ τάξει τῶν Σέρβων, τῶν Βουλγάρων, τῶν Βλάχων, τῶν Ἀράβων κ. λ. π. Καὶ τὸ πρᾶγμα χωρεῖ μοιραίως πρὸς τοιοῦτόν τι ἐπιβλαδές εἰς ἡμᾶς τέλος ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς τεκμαίρομεθα. Ἡ Ἱεραρχία δηλονότι τῶν κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἑλληνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν θρόνων εἶναι μὲν πολυαριθμὸς, ἀλλ' ἕνεκα τῆς πενίας, ὅφ' ἧς τὰ νῦν κατατρίχεται, ὡς ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, και ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐκπαιδευτηρίων και πρὸ πάντων ἕνεκα τῶν παντοίων περιπετειῶν πρὸς ἃς ἐναγωνίως ἀντιπαλαίει ἐκάστοτε, οὔτε τῶν μέσων εὐμοίρει, δι' ὧν δύναται νὰ προσκτάται τὰ ἐφόδια τῆς ἐπιστήμης, οὔτε προσκτησαμένη δύναται ταῦτα νὰ καλλιεργῇ διὰ τὰς δεινὰς αὐτῆς περιπετείας, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω.

Ἐκ τούτου λοιπὸν συμπεραίνει ἡ Σύνοδος, οὐχί, νομίζομεν, ἀστέγως, ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια και δι' ἄλλον τινὰ βαθύτερον λόγον, ὅν ἡμεῖς τῶς ἀσυγγνώστως ὠλιγορήσαμεν νὰ μελετήσωμεν, ἔστι τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Κράτους τούτου, ἐπομένως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἠθέλησε κατὰ τὰς θείας αὐτῆς βουλὰς νὰ μεταχειρισθῇ ὡς μέσον τῆς λαμπρόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἑλληνικῆς διανοίας, ὡς τὸ πάλαι. Δεχθῶμεν λοιπὸν ἀδυστάκτως, ὅτι εἰς τὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἱεραρχίαν, ἧτις οὔτε τὸν ἀριθμὸν εἶναι μικρὰ, οὔτε ἡσυχίας και ἀνέσεως στερεῖται, και Σχολείων και βιβλίων και ἄλλων πρὸς ἐπιστημονικὴν πρόοδον μέσων εὐπορεῖ, ἐπεφύλακτεν ἡ θεία πρόνοια τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τοῦ καλλιεργῆσαι τὰς θεολογικὰς μαθήσεις και ἀναπληρῶσαι ἕσα αἱ λοιπαὶ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν Ἐκκλησία. Ἄλλοτε μὲν ἀξιεπαίνως ἐπραξαν, νῦν δὲ ἀδυνατοῦσι νὰ πράξωσιν,

γ') Ἐκ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν αἱ τὴν καθολικὴν τῶν κοινωνιῶν παντοῦς ἔθνος διὰ πλάσιν ἀναδεχόμεναι, εἶναι ὁμολογουμένως ἡ Θεολογία και ἡ Φιλολογία. Καὶ ἡμεῖς δὲ κατὰ μίμησιν τῶν πεφωτισμένων τῆς ἐσπερίας λαῶν ἰδύσαντες τὸ Πανεπιστήμιον, διεηρέσαμεν αὐτὸ εἰς τέσσαρα Σχολὰς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Νομικὴ και

Ίατρική Σχολή παρασκευάζουσιν ἄνδρας ὡς ἐπάγγελμα ἀσκούοντας, πρὸς ἴδιον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔφελος, τὰς ἐπιστήμας ταύτας, ἀνεθέμεθα τὴν μὲν ὁμοίωσιν τῶν μορφωτῶν τῆς ἡμετέρας καθόλου κοινωνίας, ἤτοι τῶν διδασκάλων καὶ ἱερέων, εἰς τὴν Θεολογικὴν καὶ Φιλοσοφικὴν Σχολὴν. Ἀλλὰ περὶ τούτης μὲν, ὡς μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Συνόδου, οὐδεὶς ἐνταῦθα λόγος. Ὡς πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἕμως ἡ Σύνοδος παρατηρεῖ μετὰ βαρυτάτου ὄντος ἄλλου, ὅτι οὐδεὶς τῶς ὁπωσούν γενναίως παρήχθη ἐξ αὐτῆς καρπός. Τοῦτο δὲ προήλθε, κατὰ τὴν ἀκράθειαν τῶν τῆς Συνόδου παροίησιν, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς Θεολογίας μὲχρι τοῦδε ἐνομιεῖσθαι περιεττή. Καὶ ἂν οὐχὶ κατὰ Νόμον καὶ θεωρίαν, ἀλλ' ἕμως ἐκ τῆς πράξεως τοιαύτη τῶς ἐνομιεῖσθαι δυστυχῶς. Διότι ἐ· φ καὶ εἰς μίαν τῶν εὐτελεστάτων θέσεων τοῦ δικαστοῦ, τοῦ ἱατροῦ, τοῦ διδασκάλου, οὗς ἀνικάνους ἐξελέγηται ἡ Κυβέρνησις δύναται παραχρῆμα νὰ παύσῃ, οὐδένα ἄνευ τῆς διὰ πτυχίου μεμαρτυρημένης σπουδῆς αὐτοῦ διορίζει, εἰς τὰς ὑφίσταται καὶ ἰσοβίου τῆς Ἱεραρχίας θέσεις συνάβη νὰ ἀνοψῶνται οἱ τυχαῖοι. Ἐκ τούτου ἐπήγαγε φυσικῶς ἡ ἀφορμὴ, δι' ἣν οὐ μόνον παρὰ τῷ κατωτέρῳ, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ ἀνωτέρῳ κλήρω ἐπεκράτησεν ἡ στρεβλὴ δόξα, δυστυχῶς, ὅτι ἡ παιδεία εἶναι περιεττή καὶ μόνον πράξις εἰς τὸ διοικεῖν ἀπατεῖται.

Ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμα θαδίση ἐπὶ τινα εἶ: χρόνον τὴν πορείαν, ἣν τῶς ἐδάδιση, πρῶτον μὲν θέλομεν εἶναι ὡς ἀσφαλέστερον καὶ ἀναμφίβολον ἐξ αὐτοῦ κέρδος τὴν τελείαν ἀπόσθεσιν τῆς ἡδὴ μεμαρμαμένης Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Διότι βεβαίως εὐαριθμύτατοι ἀποφασίζουσι νὰ καταναλώσωσι ἡμέρας δωδεκάδος ἕλης ἐνιαυτῶν, νὰ ὑποστῶσι τοιούτους πόνους καὶ μόχθους καὶ νὰ δαπανήσωσι τοσαῦτα χρήματα χάριν πτυχίου, ἔπερ οὐδεὶς λαμβάνει ὑπ' ἐψιν, ἐνῶ ἀπόνως δύναται νὰ ἀναβῆ εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς Ἐκκλησίας ἀξιώματα. Πρῶτον λοιπὸν τοῦτο ἐξέπαντες συμβήσεται, ἐὰν τὸ πρᾶγμα θαδίση ἐπὶ τινα εἶ: χρόνον τὸν συνήθη αὐτοῦ ῥοῦν, καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀποτελέσει οὕτως μοναδικὰ καὶ ἐξαιρετικὰ φαινόμενα ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπειτα μέλλει μετ' οὐ πολλὴ νὰ καταρτισθῇ ἡ παρ' ἡμῶν Ἱεραρχία ἐξ ἀνθρώπων τοιούτων, οἵτινες ἀγνωσύντες ἕως τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ πολιτικὸν αὐτῆς καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν δογμάτων ὑπ' οὐδεμίαν, ὡς εἰκ' ἐς, ὑψηλῆς καὶ εὐγενοῦς ἰδέας ἀναπτερούμενοι, ἀποδίσσονται ἀπλοῖ ἱεροτελεσταὶ ἐν ταῖς ἑαυτῶν Ἐπισκοπαῖς μόνον, ἐνῶ ἡ κλήσις ἐκάστου Ἱεράρχου δὲν εἶνε ἡ μηχανικὴ τῶν ἱεροτελεστιῶν τέλειαι, οὔτε ἡ ἀπλή τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ἐποπτεία, ἀλλ' ἡ μέριμνα κυρίως καὶ ἡ προτίσις περὶ πάσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ συγγραφὴ διατράνωσις τῶν ἀληθειῶν αὐτῆς. Οὕτως ἡ Ἐκκλησία ἐννοεῖ τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τοιαῦτά τινα εἰς καθήκοντα γενικὰ καὶ μεγάλα ἀνατίθησι.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἔπειτα ἡ τάξις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ἡμετέρου Κράτους ἀποβῆ ἀξία τῆς θέσεως, ἣν κατέχει, κατὰ τὸ α', ἐδάφιον, καὶ φανῆ χρήσιμος εἰς τὸ ἔθνος κατὰ τὴν νέαν φάσιν, ἣν ἔλαβον ἠρόνιμος χρόνου τὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐλληνικῶν θρόνων πράγματα ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὡς ἐν τῷ β' ἐδαφίῳ ἐδείχθη, ἀνά κη ἵνα γείνωσι ἀσπαστὰ παρὰ τοῦ Ἰπουργείου καὶ ἐπιψηφισθέντα παρὰ τῆς Βουλῆς τὰ ἐξῆς ἄρθρα, λάβωσι κύρος Νόμου θετικῶ.

α') Ὁ ὡς ὑποψήφιος χηρσοῦσης Ἐπισκοπῆς προτεινόμενος, πρέπει νὰ εἶναι πολίτης Ἑλλήν, νὰ ἔχη τὴν κανονικὴν ἡλικίαν καὶ διαπράξη εἰς ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ καὶ συνέσει καὶ εἰς ἀνεπιλήπτῳ. β') Νὰ φέρῃ δίπλωμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρῶτης ἐν Κερκύρα Ἀκαδημίας. γ') νὰ ἔχη ἡδὴ συμπληρωμένον τὸ πέμπτον ἔτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Γραφείῳ Σχολῆς, εἴτε ὡς Α' καὶ Β' Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἴτε ὡς ἱεροκέρυξ καὶ Διευθυντῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, εἴτε ὡς διδάσκαλος ἱερῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Γυμνασίοις καὶ τοῖς Σχολείοις.

(Σημ. ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὡς πρὸς τούτους ἰσχύουσι πληρέστατα τὰ ἐν τῷ β' ἄρθρῳ).

δ') Ἐξαιρέσιν τῶν ἐν τῷ δ' καὶ γ' ἄρθρῳ ἀποτελοῦσιν οἱ φέροντες δίπλωμα Θεολογικὸν μίαν τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν Ἀκαδημιῶν, ἢ δίπλωμα Φιλοσοφίας ἐνός τῶν τῆς ἐσπερίας Πανεπιστημίων, μετὰ ἀποδείξεως τριετοῦς τοῦλάχιστον ἀκροάσεως Θεολογικῶν μαθημάτων.

(Σημ. Οἱ τοιοῦτοι πλὴν τῆς ἀνωτέρῳ (ἀριθ. γ'), δρισθείσης πενταετοῦς ὑπηρεσίας, ἵνα κτήσωνται τὸ τῆς προτάσεως δικαίωμα, ἐφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι τῇ Συνόδῳ δεδημοσιευμένην διὰ τοῦ τύπου ἐπιστημονικὴν τινα θεολογικὴν ἢ φιλοσοφικὴν πραγματείαν, οὐχὶ συνοπτικωτέραν τῶν ἐξ τυπογραφικῶν φύλλων).

ε') Ἐξαιρέσιν ὡσαύτως τοῦ δ' ἄρθρου ἀποτελοῦσι πάντες οἱ πρὸ τῆς ἐγκρίσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν παρόντων ἄρθρων κατασχόντες ἢ κατέχοντες τὰς ἐν τῷ γ' ἄρθρῳ ἀπαιτηθείσας θέσεις καὶ μὴ φέροντες τὸ αὐτῆς δρισθόμενον δίπλωμα. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐξαιρέσει ὑπάγονται καὶ οἱ ἐν τῇ Συνοδικῇ Γραφείῳ ἐργαζόμενοι, πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως Γραφεῖς, ὡς καὶ ὁ νῦν δοθηθός.

στ') Ἄν ποτε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἤθελε προτείνει ὡς ὑποψήφιον πρόσωπον μὴ φέρον τ' ἀνωτέρῳ δρισθέντα προσόντα, ἢ Κυβέρνησις δικαιουται νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν πρότασιν καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ δι' ἄλλου, συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον.

ζ') Οὐδεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προτείνεται τοῦ λοιποῦ ὡς ἱεροκέρυξ, ἐὰν μὴ φέρῃ δίπλωμα τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς, ἐξαιρουμένοι δὲ μόνον οἱ ἐν τῷ δ' ἐδαφίῳ.

Ταῦτα ὑποβάλλουσα ἡ Σύνοδος πρὸς τὸ Ἰπουρ-

γεγον, ὑπομνησκει καὶ τὴν ἐν ἔτει 1868 ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ἑτέραν ἔκθεσιν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

- † Ὁ Ἀθηῶν **Προκόπιος** Πρόεδρος
- † Ὁ Φθιώτιδος **Καλλίνικος**
- † Ὁ Χαλκίδος **Καλλίνικος**
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης **Διονύσιος**
- † Ὁ Νάξου **Παρθένιος**

Ὁ παρὰ τῆ Ἱερᾶ Συνόδου Βασ. Ἐπίτροπος
Κων. Κοντογένης

ΤΑ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἐν Μόσχᾳ ἀνταποκριτοῦ, παροκολουθοῦντος τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα ἐκ τοῦ σύγγυς, πληροφοροῦμεθα τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς ἄκρι ληξιάσης τρίτης ἐν Μόσχᾳ τοπικῆς Συνόδου.

Ἐκλήθη ἡ Σύνοδος αὕτη πρῶτοβουλία τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» με' ἐκπεφρασμένην δῆθεν συγκατάθεσιν καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Μητροπολίτου Πέτρου (Κρουτίσκη), τοῦ Ἡγουμένου τῆς ἑτέρας τῶν ἐν Ρωσίᾳ διαμαχομένων Ἐκκλησιαστικῶν μερίδων, ἐπὶ σκοπῷ συμφιλιώσεως, εἰρηνεύσεως καὶ γεφυρώσεως τοῦ διαχωρίζοντος αὐτὰς σχίσματος.

Ὁ διαρρυσίας ἀπὸ τῆς ἀγγελίας μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν χρόνος διέψευσε τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐλπίδας ἀπάντων, καθ' ὅσον εἰς τὰς παραμονὰς τῆς Συνόδου ὁ τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχείου δι' ἐγκυκλίου του ἀπέτρεψεν ἀπὸ πάσης ἐπαφῆς πρὸς τοὺς περὶ τὴν Σύνοδον, τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ μακαρ. τῆ λήξει Πατριάρχου Τύχωνος.

ὑπὸ οἰωνοὺς τὰ μάλα δυσοιώνους ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα ἡ τρίτη αὕτη, κατὰ τὸν ἀριθμὸν, τοπικῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατήρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῇ 1ῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου μετὰ πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος. Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς διεξήχθησαν ἐν τῷ προφῶν Σεμιναρίῳ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν νέου δι' ἐκάστην ἡμέραν Προέδρου, ἐκλεγέντων δέκα τοιούτων (6 ἀρχιερέων, 2 ἱερέων καὶ 2 λαϊκῶν). Ἐπίτιμον πρόεδρον ἐξέλεξαν τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βασίλειον, τοῦ ὁποίου ἀνεγνώσθη παραιναικὴ ἐπιστολὴ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν συνεδριάσεων, ἐφάλη δὲ καὶ τὸ ἐγκώμιον Ἐξελέγησαν ἐπίσης καὶ ἐν Μόσχᾳ οἱ ἀντιπροσωποὶ τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ, τῶν ὁποίων ὁμοῦς ὁ δεύτερος δὲν περιέστη εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν δέκα συνεδριάσεων τῆς Συνόδου. Ὡς παρετήρησα, ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἤδη ἐδημοσιεύθη πιστὴ ἀπεικόνισις τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ δια-

ξαχθεισῶν συζητήσεων, μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς ὁποίας δύο κυρίως προεῖχον: ἦτοι τὸ μὲν ἡ χειραφέτησις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, τὸ δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ νομιμοποίησις τῶν νεωτερισμῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Σύνοδος αὕτη εἰσήγαγεν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον. Μεταξὺ τούτων τὴν λεπτομερεστέραν βάσανον ὑπέστη τὸ ζήτημα τῶν ἐγγάμων Ἀρχιερέων. Πολλοὶ ἐν τούτοις ἐγνωμάτευσαν ἐν τῇ συνόδῳ, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος, ὡς καὶ ὁ γάμος τῶν ἐν χρεΐᾳ ἱερέων, ἔγεινεν ἐν πολλῇ σπουδῇ καὶ ἀμελετήτῳ, διὸ καὶ συνεστήθη νὰ μὴ προχωρήσουν τὰ πράγματα περαιτέρω. Πρὸς τούτοις ἀπεδόθη ἡ ἰσχὺς εἰς τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τεθεσπισμένα. Μετὰ πολλὰς ἐπὶ τῶν θεμάτων συζητήσεις ἀπεφασίσθη ἡ συγκρότησις ἐπιτροπῆς πρὸς σύνταξιν τοῦ προγράμματος, μεθ' οὗ θὰ ἐμφανισθῆ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ συγκληθῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Οἱ κύριοι ὅροι τοῦ προγράμματος τούτου θὰ ἀποτελοῦνται ἐκ τῶν ἑξῆς ζητημάτων: 1) τῆς λειτουργίας εἰς τὴν Ρωσικὴν γλῶσσαν ἀντὶ τῆς ἀρχαίας Σλαβικῆς, 2) τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ 3) τοῦ ἐγγάμου κλήρου. Ἐπὶ τοῦ τρίτου μάλιστα τούτου ζητήματος ὁ καθηγητῆς Τιτλίνοφ ἀπεφάνητο γνώμην νὰ θεσπισθῆ τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ὡς νόμος ἤδη τεθεσπισμένος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὀριστικὸς καὶ ἀμετάβλητος, κἄν ἔτι καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἤθελεν ἐγκρίνει αὐτόν. Μία τῶν σοβαρωτέρων ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου ὑπῆρξεν ἡ ἔκδοσις τόμου κηρύσσοντος τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκραΐνας.

Τῆς Συνόδου ταύτης παρεκλήθη νὰ προεδρεύσῃ αὐτοπροσώπως ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος, ὅστις ὁμοῦς περιορίσθη εἰς ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν εὐχαριστήριον, παραιναικὴν καὶ εὐχετήριον ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ πλήρη τοῦ ἔργου εὐδόωσιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παρεξηγηθεῖσα ὑπὸ τῆς Συνόδου, ἐπισείεται πρὸς τοὺς τυχωνικοὺς ὡς τεκμήριον τῆς συμπαθείας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς Συνόδου ἐφαρμοσθέντας νέους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θεσμούς, ὡς τοιαύτην δὲ ἐξημερεύουσι καὶ οἱ τυχωνικοὶ μετ' ἀσυγκρατήτου πικρίας τὴν στάσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐπειδὴ ὁμοῦς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γείνη δεκτὴ τοιαύτη ἔκδοσις, οἱ πρὸς τὴν Σύνοδον σχέσεις τοῦ Πατριάρχου ἀποδίδονται ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα εἰς εἰσηγήσεις τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου
2 Φεβρουαρίου

Ἐκαὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Ἦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ δῆμά σου ἐν εἰρήνῃ* (Λουκ. 2, 27—29).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Οὐράνια καὶ ἐπίγεια συμμερίζονται τὴν χαρὰν σου σήμερον, Συμεῶν δίκαιε. Τίς ἄλλη τύχη καλυτέρα ἐν τῷ παρόντι βίῳ; Ἡξιώθης νὰ προῦπαντήσης σὺ εἰς τὸν ναόν, δεχόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας σου βρέφος τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν, βρέφος τεσσαρακονθήμερον, ἀλλὰ καὶ παιδίον προαιώνιον· βρέφος θηλάζον, αὐτὸ τὸ τρέφον τὸν κόσμον ὀλόκληρον· βρέφος ἐν ἀγκάλας φερόμενον, αὐτὸ τὸ βασιλεύον τὰ σύμπαντα. Χαίρει, Συμεῶν· χαίρει δικαίως Ἄννα προφήτις καὶ κήρυσσε· χαίρει πάσα ἡ κτίσις καὶ πάσα ἰδία πόλις καὶ χώρα, ὅπου τὸ θεῖον βρέφος λατρεύεται. Δός, πάτερ ἐπουράνιε, ἐνίσχυσιν καὶ φώτισιν εἰς πάντας ἡμᾶς, ἵνα, θεωροῦντες τῆς παρουσίας ἐορτῆς τὴν ὑπόθεσιν, ἔχωμεν πλήρη τὴν χαρὰν ἡμῶν.

ΔΙΑΪΡΕΣΙΣ.—Α'. Ὁ καθαρμὸς τῆς Θεοτόκου. Β'. Ὁ ἐκκλησιασμὸς τοῦ Χριστοῦ. Γ'. Ἡ προῦπάντησις τοῦ Συμεῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. Ὁ καθαρμὸς τῆς Θεοτόκου.

1. Ἡ κατάρα τῆς Εὐᾶς συνεπήγαγε τὴν νομικὴν διάταξιν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν γυναικῶν. Ἡ λεχώ, ἂν μὲν ἔτεκεν υἱόν, ἦτο ἀκάθαρτος ἐπὶ 40 ἡμέρας· ἂν δὲ κόρην, 80 ἡμέρας. (Λευίτ. Κεφ. 12).

2. Διὰ τὴν ἀποκάθαρσιν οἱ μὲν εὐποροῦντες προσέφερον εἰς ὀλοκαύτωμα ἄμνον ἐνιαύσιον ἄωμον καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς ἢ τρυγῶνα περὶ ἀμαρτίας πρὸς τὸν ἱερέα (Λευίτ. 12,6).—Οἱ πτωχότεροι: δύο τρυγῶνας ἢ δύο νεοσοὺς περιστερῶν.

3. Ἡ Μαρία, ὑπερφυσικῶς γεννήσασα, ἦτο ἀπηλλαγμένη τοῦ ῥύπου τῆς λεχοῦς. Ἦτο παρθένος καὶ μετὰ τόκον παρθένος. Ἀλλὰ συμμορφοῦται πρὸς τὴν νομικὴν διάταξιν πρὸς τήρησιν τοῦ νόμου (Λουκ. 2, 23).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ὁ ἐκκλησιασμὸς τοῦ Χριστοῦ.

1. Πᾶν ἄρσεν πρωτότοκον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Θεὸν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ (βλ. Ἐξ. Κεφ. 12). «Ἁγιάσόν μοι πᾶν πρωτότοκον» (Ἐξ. 13,2). Ἦσαν λοιπὸν ὑπὸ τὴν ἄμεσον τοῦ Θεοῦ κυριότητα. Καὶ τοῦτο, διότι εἶχε φεισθῆ τῶν πρωτοτόκων κατὰ τὴν δεκάτην πληρῆν τοῦ Φαραῶ. (Ἐξ. 13,14—15).—Ἡ κυριότης αὕτη ἐξεδηλοῦτο κατ' ἀρχὰς εἰς τοῦτο: ὅτι οἱ πρωτότοκοι υἱοὶ ἦσαν προωρισμέοι νὰ γίνωιν ἱερεῖς καὶ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς λατρείας ἐν γενεῇ.

2. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκαθίδρυσιν τῆς Δευιτικῆς ἱερᾶ συνέως ἐπετρέπη ἡ ἐξαγορά, συνοδευομένη μετὰ τῆς ἐπι καθαρμῶ θυσίας. (Ἐξ. 13, 13). Ἐπόμνησις δὲ τῆς κυριότητος ταύτης ἦτο αὕτη αὕτη ἢ παράστασις τοῦ βρέφους εἰς τὸν ναόν, ἦτις ἦτο προσφορά τοῦ βρέφους εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν.

3. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς παραστάσεως

ταύτης καὶ τῆς ἐπὶ ταύτῃ θυσίας. Ἦτο ὁ ἴδιος συγχρόνως θύτης καὶ θῖμα, τὸ μέγα θῖμα τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῶν ἀνθρώπων πασῶν τῶν γενεῶν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ ἐξέλθῃ ἡ θεία Οἰκογένεια ἔξω τοῦ κύκλου τῶν νομικῶν διατυπώσεων. Καὶ ἡ Μαρία προσφέρει λοιπὸν τὸν Υἱὸν τῆς. — Μητέρες χριστιαναί! Ἀντιλαμβάνεσθε ἐκ τούτου τὴν ὑποχρέωσίν σας;...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.—Ἡ προῦπάντησις τοῦ Συμεῶν.

1. Ὅποια ἡ χαρὰ τοῦ πρεσβύτου τούτου, νὰ κρατῇ τὸν Ἰησοῦν εἰς τοὺς βραχίονας του!...Μὲ πόσῃ συγκίνησιν, μὲ πόσῃ ἀγάπῃ τὸν σφιγγεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του!... Ἡ χαρὰ του ξεχειλίζει καὶ ζητεῖ πλέον νὰ ἀποθάνῃ. Ἀπαξ εἶδε τὸν Ἰησοῦν, στρέφει ἡδὺν καὶ καρδίαν εἰς τὸν Οὐρανόν.

2. Ἡ Ἄννα σκιρτᾷ καὶ αὐτὴ ἀπὸ χαρᾶν. Ὅποῖον ὁμως βίον διήγον ἀμφότεροι οἱ γέροντες οὗτοι;

3. Δικαίως μακαρίζομεν αὐτούς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οἱ χριστιανοὶ οἱ γνήσιοι πολλῶ μᾶλλον ἀξιότεροι μακαρισμῶν; Ἀπαξ ὁ Συμεῶν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ θεῖον βρέφος, ἐνῶ διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερῶν ἡμεῖς πλειστακίς ὑποδεχόμεθα αὐτό. Ἡμεῖς δυνάμεθα κατ' ἐκάστην νὰ δεχώμεθα αὐτὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν διὰ τῆς θείας Κοινωνίας...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.— Ἄς ἐμποτισθῶμεν ὑπὸ τῆς πίστεως ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα ὡς οἱ πρωτότοκοι τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκομεν ἄς προσφέρωμεν αὐτῷ ὡς δύο τρυγῶνας τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μας...

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οἱ Ρῶσοι τοῦ ἁγ. Ὁρους.

Ὁ κ. Ἀθ. Εὐταξίας ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν μακρῷ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας καὶ οἱ ρῶσοι μοναχοὶ τοῦ Ἁθῶ» ἀνασκευάζει αἰτίας τῶν ἐν λόγῳ μοναχῶν, διαβιβασθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὸν σεβ. Ἀρχιεπ. Καντερβουρίας κατὰ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως, ὡς δῆθεν ἀδικησάσης αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων των. Ὁ ἀρχιεπ. Καντερβουρίας, βασιθεῖς ἐπὶ τῶν παραπόνων τούτων, ἔγραψεν πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος παρακαλῶν, ὅπως ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις φανῇ γενναυόδωρος τοῦλάχιστον πρὸς τοὺς ἐκ τῶν Ρῶσων μοναχῶν γέροντας καὶ ἀνικάνους. Ὁ κ. Εὐταξίας, ἐξιστορῶν τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ τῆς διαίτης τῶν εἰρημένων μοναχῶν ἐν ἀγ. Ὁρει, ἀποκαλύπτει, ὅτι ἡ στενοχωρία των ὀφείλεται εἰς τὴν στέρησιν τῶν πλουσιοπάτων ἐκ Ρωσίας εἰσοδημάτων των, δημευθέντων ὑπὸ τῶν Σοβέτ, καὶ ὅτι ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις ἀπῆλλαξεν ἀκριβῶς πάσας τὰς ἐν ἀγ. Ὁρει μονὰς τοῦ μέτρου τῆς ἀπαλλοτριώσεως, τὸ ὅποῖον ἐν τούτοις ἐφήρμοσεν εἰς πάσας τὰς ἐν τῷ κράτει λοιπὰς

μονάς. Φρονεῖ δέ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἀρχιεπ. Καντερβου-
ρίας κακόβουλος εἰσήγησις ὀφείλεται εἰς τὸν Κιέβου
'Αντώνιον, καθ' ὃν χρόνον παρεπεδήμει οὗτος ἐπ' ἐσχά-
των ἐν Λονδίῳ διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου.

Γλωσσαλία ἀγίατος.

Ὁ φερόμενος ὡς πρόεδρος τῆς περιφήμου ἐν Κάρ-
λοβιτς συναγωγῆς τῶν ὑπερορίων Ρώσων ἀρχιερέων
αὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν νὰ ἐκφραζῆται ὑβρι-
στικῶς περὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τοὺς λό-
γους, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ἐξετέθησαν ἀπὸ τῶν σελίδων
τῆς «Ἐκκλησίας». Ἐν τινι τῶν τελευταίων τευχῶν
τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων», «ἐπισήμου» ὄρ-
γάνου τῆς ἀδεσπότου ἐν Κάρλοβιτς συνόδου τῶν ἐν
λόγῳ ἀρχιερέων, καὶ πάλιν διὰ πολλαστὴν φορὰν ἐκ-
δηλῶν τὸ ἄλγος τῆς ἀμετροποῦς γλώσσης του, ἀπε-
κάλεσε τὴν ἔδραν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
«πωλημένου Φαναρίου», τασσομένους οὕτω παρὰ τὸ
πλευρὸν τῆς χορείας τῶν γνωστῶν Φαναριολογῶν
Βουλγάρων, Ρουμάνων καὶ Ρώσων, οἱ ὅποιοι εἶχον
οἰοῦναι ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἐν τοῖς συγγράμμασί των
δυσφήμισιν τῆς διασωσάσης καὶ τὴν θρησκείαν καὶ
τὸν ἔθνησμον των αὐτῶν Ἐκκλησίας. Διὰ τὴν τοιαύ-
την τῆς γλώσσης ἀκράτειαν τοῦ ἱεράρχου τούτου δὲν
εἶνε ὅλως ἀνεύθυνος καὶ οἱ τασσοῦντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τὴν
ἡγεσίαν του Ρώσσοι ἀρχιερεῖς.

Ἀνεγνωρίσθη !

Ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη «Σύνοδος τῶν ἐν ὑπε-
ρορία Ρώσων ἀρχιερέων» δι' ἐπισήμου πράξεως αὐ-
τῆς, δημοσιευθείσης ἐν τῷ προμνησθέντι ὄργανῳ της,
ἀνεγνώρισεν—ἐπὶ τέλους!—ὡς νόμιμον Τοποτηρητὴν
τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ρωσίας τὸν μητροπο-
λίτην Πέτρον, ἦτοι αὐτὸν ἐκεῖνον ἐκ τῶν ρώσων
ἱεραρχῶν, τὸν ὅποιον ὑπέδειξε μικρὸν πρὸ τοῦ θανά-
του του ἐν διαθήκῃ του ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης
τῆς Ρωσίας Τύχων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐναγωνίως—φαί-
νεται πανταχόθεν ἀναμενομένη ἀναγνώρισις αὐτῆ
ἐβράδυνε πολὺ, φῆμαι δέ τινας ἠξίαντο μετ' ἐπιτά-
σεως κυκλοφοροῦσαι, ὅτι ὁ μὲν μητροπολίτης Κιέβου
'Αντώνιος πατριαρχείας ἐγλίχето, ἡ δὲ «Σύνοδος»
τοῦ Κάρλοβιτς ἐμελέτα τὴν ἑαυτῆς «αὐτοκεφάλο-
ποίησιν», ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ παρέχεται ἐμπεριστατωμένη
ἡ δικαιολογία τῆς ἐπιβραδύνσεως τῆς ἀναγνώρισεως.
Εὐτυχῶς ὅτι ἀνεγνωρίσθη—ἐπὶ τέλους!—ὁ ἐν Ρωσία
πατριαρχικὸς Τοποτηρητὴς καὶ ὑπὸ τῶν ἔξω τῆς
Ρωσίας, οὕτω δὲ ἤρθησαν νέαι περιπλοκαί, ἐπιδεινω-
σαι ἐπὶ μᾶλλον τὴν καὶ ἤδη σφόδρα δευρὴν ἐκκλησιαστι-
κὴν τῆς Ρωσίας κατάστασιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος συνήλθεν ἐκτάκτως τὸ Σάββατον
τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, τακτικῶς δὲ δις κατὰ
τὴν λήξαν ἑβδομάδα, τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Παρα-
σκευὴν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ γε-
νῆν μὴ γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὰς ἱερὰς Μονὰς δόκιμοι
κάτω τῶν 50 ἐτῶν καὶ ἀπομακρυνθῶσιν οἱ τυχόν ὑ-
πάρχοντες τοιοῦτοι, ζητηθῆ δὲ παρὰ τῶν ἱερῶν Μο-
νῶν διὰ τῶν Ἱεραρχῶν κατάλογος τῶν μοναχῶν καὶ
μοναζουσῶν (ἐξαίρεσει τῶν ἱερομένων) μετὰ τῆς ἡλι-
κίας των. Ὁσαύτως ἀπεφάσισεν ὅπως ζητήσῃ παρὰ
τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀποκατάστασιν ὡς Σχολικῆς
ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν Λεσποτικῶν
ἑορτῶν, τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἐνί-
σχυσιν τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μινθημά-
των ἐν ταῖς Σχολαῖς. Ὁσαύτως ἀπεφάσισεν ὅπως τοῦ
λοιποῦ μὴ ἐπιτρέπηται εἰς τοὺς τυχόντας ζωγράφους
νὰ ἐκτελῶσιν εἰκόνας ἁγίων εἰς τοὺς Ἱεροὺς ναοὺς,
ἀλλ' ἢ ἐκτέλεσις ἀνατίθεται εἰς εἰδικοὺς τεχνίτας δι-
πλωματούχους τοῦ Πολυτεχνείου.

—Πρὸς τὸν Παν. Ἀρχιμ. κ. Ἰγνάτιον Κολιόπου-
λον, τῶς ἀρχιεπισκοπικὸν ἐπίτροπον ἐν Πειραιεῖ, ἡ
Α. Μακ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγγράφου του ἐξέφρασε
τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ διὰ τὴν εὐδόκιμον διακονίαν
του ἐν Πειραιεῖ καὶ διώρισεν αὐτὸν Γεν. Πνευματι-
κόν.

—Ὁσαύτως ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς
τὸν Αἰδ. κ. Λουκᾶν Παπαναστασίου, ἐφημέριον τοῦ
ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, διὰ
τὸν ζῆλον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀκριβοῦς καὶ τακτικῆς διε-
ξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀνοικοδομουμένου νῦν
ναοῦ καὶ δι' ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως παραδειγματικῆς
λειτουργίας τοῦ Φιλοπτώχου αὐτοῦ Ἐνοριακοῦ Τα-
μείου.

—Ἐν ταῖς ἐφημερίαις τῆς 15 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ
γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐδημοσιεύθη τὸ ἑξῆς
ἀνακοινωθέν: «Κατ' αὐτὰς πολλὰ δημοσιεύονται εἰς
τὰς ἐφημερίδας περὶ τοῦ γάμου τῶν ἀρχιερέων, περὶ
τῆς κοιρᾶς τῶν κληρικῶν καὶ καταργήσεως τοῦ μονα-
χικοῦ θεσμοῦ καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀσύστατα πράγματα,
ἐνῶ τοιοῦτόν τι δὲν συμβαίνει καθ' ὅσον οὐδεμίᾳ διά-
ταξις ἢ θεσμὸς ἐκκλησιαστικὸς μέλλει νὰ καταργηθῆ,
ἀλλ' ὅτι δύνατὸν εἶναι κατὰ τὴν μέλλουσαν νὰ συ-
νέλθῃ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς
ἐν. ἔτ. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον νὰ συζητηθῶσι μεταξὺ
τῶν ἄλλων ζητημάτων τὸ τῆς καὶ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ
ἐγγάμου κλήρου χειροτονίας ἐπισκόπων, ὡς συνέβαινε

καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν χριστιανικὴν ἐποχὴν, τὸ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἐν χρεῖα ἱερέων δὴ σήμερον καὶ ἡ ὀρθόδοξος Σερβικὴ Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε, τὸ τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ μοναχῶν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἄλλα». «Τὸ γε νῦν οὐδεμία διάταξις ἢ νόμος θέλει θεσπισθῆ, ἀλλὰ τηρηθήσονται ἀπαρεγκλίτως οἱ ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ἰσχύοντες κανόνες καὶ διατάξεις, τὰ κρατοῦντα ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ παραδόσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, χάριν τοῦ γοήτρου τῆς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ἐδημοσιεύοντο ὅσα ἀνεξαιτάτως πετῶντι καλάμῳ γράφονται, διὰ νὰ σατυροῖσιν ἱερά πρόσωπα καὶ παραδόσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας».

—Συνῆλθεν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τὸ νέον Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῶν κληρικῶν μελῶν, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀρχιμ. Προκοπίου Τζαβάρρα, αἰδ. Ἰω. Ζησιμοπούλου, Π. Καλογερέση (Πειραιῶς), τῶν κυριῶν Ἀριστέας Λύδη, Νίνας Τάκη Παναγιωτοπούλου, (Δημάρχου Πειραιῶς) καὶ τῶν κυριῶν Σ. Τσαμπηρᾶ, Ἀλεξ. Γιαλούρη καὶ Σοφ. Χουδαβεροδύλου.

—Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἐπανελήφθησαν τὰ φροντιστήρια τῶν τελειοφοιτῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ αἱ κατὰ Πέμπτην λειτουργίαι τῶν φοιτητῶν παρῶσις τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου.

—Οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάσισαν ὅπως κατὰ τὴν Διακαινίσιμον ἑβδομάδα, συσχεῖται τῶν καθηγητῶν αὐτῶν, ἐκδράμασιν εἰς τὸ Ἀγ. Ὅρος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

—Πλήρης ἡμερῶν ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν ΚΠόλει ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου πρῶν Δέκτων Καλλίνικος, ὅστις ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως. Ἐχορημάτισεν ἐπὶ μικρῶν Μητροπολιτικῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὑπὲρ τὰ 40 ἔτη ἐποίμανε θεαρέστως τὴν Μητρόπολιν Δέκτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἰωρδάνου κ. Τιμόθεος ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἐκ τῶν Συνοδικῶν καθηκόντων καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἧς Πρόεδρος ἐτύγχανε.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀπεδέξατο τὴν πρόσκλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν συγκληθησομένην ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Σύνοδον.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀγγέλλεται ἐκ Ῥώμης ὅτι ὁ Πάπας Πῖος ΧΙ ἀπε-

φάσισεν ὅπως κατὰ τὸ 1928 συγκληθῆ ἐν Ῥώμῃ παγκόσμιος Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος, προσκαλουμένων εἰς αὐτὴν ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ διατελεῖ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Καρδινάλιου Sincero. Θέλει ἀσχοληθεῖ ἡ συγκληθησομένη Σύνοδος ἀφ' ἐνὸς μὲν μετὰ τὸ ζήτημα τῆς συμπιύξεως ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς μίαν παγκόσμιον Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ ἀπὸ 25ετίας ἐκκρεμοῦς ζητήματος μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Βατικανοῦ. Ἡ τελευταία τοιαύτη Σύνοδος εἶχε συνέλθῃ εἰς Βατικανὸν κατὰ τὸ ἔτος 1870.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Παρὰ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Τρίκκης Σταγῶν καὶ ἀπεστάλησαν δοχ. 370 ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτρ. Βουλαιαγμένης.

ΤΟ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΒΟΣΚΩΝ

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον εἰς ὃ παρεπέμφθη παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἐρώτημα τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου κατὰ πόσον προστατεύονται οἱ ὑπομισθωταὶ τῶν λειβαδιῶν οἱ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ἐνοικιοστασίου τῶν βοσκῶν ἀντικαταστήσαντες τοὺς ἀρχικοὺς μὴ κτηνοτρόφους ἐνοικιαστάς, ἀπῆλθον ὡς ἑξῆς:

α) Διαλυθείσης ν. μ' ἡμῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 16 ἐδ. 1 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1923, μισθώσεως βοσκῆς πρὸς μὴ κτηνοτρόφους, καὶ καταργηθέντος μεταγενεστερῶς, διὰ τοῦ 4. ἀπὸ 19)24 Αὐγούστου 1925 τοῦ ἐνοικιοστασίου βοσκῶν, τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀναβιοῖ, καθ' ὅσον τὸ τελευταῖον τοῦτο διάταγμα δὲν προτίθεται νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τούτου νομίμως γενόμενα.

β) Κτηνοτρόφοι ὑποκατασταθέντες ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 16 παρ. 1 εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ἀρχικῶν μισθωτῶν μὴ ὄντων κτηνοτρόφων δὲν δικαιούνται, μετὰ τὴν καταργήσιν τοῦ ἐνοικιοστασίου βοσκῶν, νὰ παραμείνωσιν εἰς τὰ λειβάδια, καθόσον αἱ συνέπειαι τοῦ ἐνοικιοστασίου βοσκῶν αἴρονται διὰ τοῦ ὡς ἄνω διατάγματος διὰ τὸ μέλλον, ἤτοι ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1925. Εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκειται ἡ διατάξις τοῦ ἀρθροῦ μόνου τοῦ ὡς ἄνω Διατάγματος τῆς 19)24 Αὐγούστου 1925 ἡ ἐξαιρούσα τῆς καταργήσεως τὸ ἀρθρον 16 τοῦ περί ἐνοικιοστασίου βοσκῶν Νομοθετικοῦ Διατάγματος καθόσον ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ὅτι παραμένει ἐν ἰσχύϊ μόνον τὸ ἐδ. 2 τοῦ ὡς ἄνω ἀρθροῦ 16, ἤτοι ἡ διατάξις ἡ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἐκμίσθωσιν βοσκῶν πρὸς μὴ κτηνοτρόφους.

Κατ' ἀκολουθίαν κατὰ τὴν γνώμην ταύτην οἱ ῥηθέντες κτηνοτρόφοι, ἀδιαφόρως ἂν εἶχον ὑπομισθώσῃ δι' ὀλόκληρον τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως ἢ διὰ μέρος μόνον αὐτῆς δὲν δύναται νὰ παραμείνωσιν εἰς τὴν βοσκὴν, ἣτις θέλει ἐνοικιασθῆ διὰ δημοπρασίας.

NEA BIBLIA

Μητροπολίτου Κυζικίου Καλλινίκου, Περί της 'Ιερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Χάλκης καὶ τῆς ἐν αὐτῇ Θεολογικῆς Σχολῆς Διάλεξις Ἐν Ἀθήναις [Τύποις Ἑλικώνος] 1925 Ἡ διάλεξις αὕτη, ἥς ποσάσεται λαμπρὰ εἰκὼν τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς, γενομένη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυζικίου, μικρὸν πρὸ τῶν τελευταίων φερνῶν παύσεων, ἀποτελεῖ πλήρη μονογραφίαν περὶ τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς ἐν αὐτῇ Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας ἐκθέτουσα τὴν ἱστορίαν αὐτῶν. Ἐν τῷ τοῦ τεύχους παρατίθεται καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Μ. Φωτίου, τοῦ δευτέρου τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος κτίτορος, ἐν τῷ δ' ἐκτὸς ἐπιγράμματος εἰς τὴν Μονὴν ὑπὸ Κ. Οἰκονόμου, παρατίθεται σουλτανικὸν φερμάνιον τοῦ ἔτους 1822 περιέχον ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Κων] τίνου Λοκρῖδος Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ παραχώρησις τοῦ δικαίωματος ἀνεγέρσεως οἰκίας ἐκ δύο δωματίων καὶ κουζίνας ἐπὶ οἰκπέδου συνεχομένου μετὰ τοῦ πρώτου πρὸς Β. Δ. τῆς Μονῆς καὶ ἀποτελούμενον ἐκ μέτρων μήκους 15 καὶ πλάτους 8 καὶ γεννησομένην ἐν Ἀταλάντῃ τὴν 2ῃν Ἰανουαρίου 1926 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀταλάντης Δημ. Πυργαποῦλου καὶ τούτου ἀπουσιάζοντος ἐνώπιον τοῦ Ἀπ. σ. Ντέβα ὑπὸ τοὺς κατατεθειμένους ὅρους 1ῃ Ἰανουαρίου 1926. Ὁ Ἐγούμενος.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀλατᾶκ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικίας: ας κωρομημένως τὸ δικαίωμα ὑλοτομίας χιλίων (1000) ξυγίων καυσόξυλων καὶ πέντε (5,000) χιλιάδες ὀκάδες πευκοφλοιῶν ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκῃ τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Αἰγαίων συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεως κατατεθειμένους εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται διὰ μὲν τὰ καυσόξυλα εἰς δραχμὰς τεσσαράς (4) κατὰ ξύνιον 100 ὀκάδες διὰ δὲ τὸν πευκοφλοιὸν εἰς λεπτὰ εἰκοσι (20) κατ' ὀκτῶν. Ἡ δημοπρᾶσία, ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχ. Δάρα ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνός μέλους τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2ῃν Ἰανουαρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδῆποτε λόγου ἢ μελζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καὶ ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν τοὐλάχιστον ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκῃ τῇ 16 Δεκεμβρίου 1925.

Ὁ Ἐγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Κουσκοῦ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν οἱ Παρμενίσιοι Ταξιάρχαι διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις διὰ μίαν τετραετίαν οἱ ἀγροὶ τῆς Μονῆς τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Κουσκοῦ, ἦτοι οἱ ἐξῆς: 1) Ἀπάνω Μονάργια ἐκ στρεμ. δώδεκα 2) Ντάλα κωρὸς ἐκ στρεμ. πέντε 3) Ἀγία Μαρίνα ἐκ στρεμ. τεσσαράκοντα 4) Τρανὴ Μισαργιά ἐκ στρεμ. δύο 5) Βακούρκες γοῦρνες ἐκ στρεμ. τριῶν 6) Τζάν Ράχη ἐξ ἐνός στρεμ. 7) σφρέους Ράχη ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεως στρεμ. 8) Νέτος δένδρα ἐκ πέντε στρεμ. 9) Λέκα ἀλῶνι ἐκ τριῶν στρεμ. 10) Βλάχ. ἀμπέλι ἐξ ἐνός στρεμ. 11) Ἅγιος Δημήτριος

ἐκ πέντε στρεμ. 12) Παραθούλα ἐξ ἐξ στρεμ. 13) Χριστοφόρος ἐκ πέντε στρεμ. 14) Χαλκιδὸς Λίκκος ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεως στρεμ. 15) Τισούκα ἐκ δύο στρεμ. 16) Ρόγκια ἐκ πέντε στρεμ. 17) Μπᾶμ μῆλον ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεως στρεμ. 18) Πανακούρα ἐξ ἐπτά στρεμ. 19) Κολούρια ἐκ δύο στρεμ. 20) Γοῦρνες ἐκ δύο στρεμ. 21) Ντόμ. Καρούα ἐκ δύο στρεμ. 22) Καλύβια ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεως στρεμ. 23) Τρίχας γεφύρι ἐξ ἐνός καὶ ἡμίσεως στρεμ. 24) Ζακκούτσουρα ἐκ πέντε στρεμ. 25) Κουφουγγιές ἐκ δέκα πέντε στρεμ. καὶ 26) Χτὲν πηγᾶδι ἐκ δύο στρεμ. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ χωρίῳ Κουσκοῦ τὴν 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐντὸς τῆς πλετείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῆς ὁμωνύμου Κοινότητος. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ θέλουσι καταβαλῆ τὸ 1/10 τοῦ ἐτησίου μισθώματος, καὶ ὡς καὶ ἀξιοχρεῶν ἐγγυητῆν. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς, ὁπόθεν, οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσῃσι, δύνανται νὰ λάβωσι. γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κουσκοῦ τῇ 26ῃ Δ' Ἰουλίου 1925. Ὁ ἡγούμενος

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐρμιόνη Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Διακηρύττει ὅτι, συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 7834 ἐ. ἐ. διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλ. ταμείου, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς μισθώσεως οἱ ἐν θέσει περιφέρειαν Μονῆς Κοινότητος Ἐρμιόνης κείμενοι ἀγροὶ τῆς Μονῆς ταύτης ὑπὸ τοὺς ὅρους ὁμοιοριθμοῦ τῆς παρούσης συγγραφῆς κατατεθειμένης ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς τοῦ τῆς Κοινότητος Ἐρμιόνης καὶ τῆς Νομαρχίας Ἀργολιδοκορινθίας ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν, Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἐρμιόνη καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν κατὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου 1926 ἔτους ἀπὸ τῆς 10-12 ὥρας π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐρμιόνης Ἰωαν. Δεληγιαννῆ Πρώτη προσφορά ἐτησίου μισθώματος δρ. 30,000 Ἐρμιόνη τῇ 30 Δεκεμβρίου 1925.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν Ἱερᾶς Μονῆς ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἡ ἐπιλεγόμενη Φανερωμένη, προκηρύττει ὅτι τὴν 24ην Ἰανουαρίου ἐ. ἐ., ἐνεργηθῆσεται ἐν Χιλιμοδίῳ πρωτεύουσῃ τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν Κορινθίας πλειοδοτικὴ δημοπρᾶσία ὑλοτομίας 900 ξυγίων καυσόξυλων καὶ 4000 ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ πευκοδάσους τῆς ἐν Κλεωναῖς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς Κοινότητος Χιλιμοδίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ. Κλεωνῶν Κου Δ. Μπαχταλλά καὶ ἐνός μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἀπὸ ὥρας 10ης 12ης τῆς μεσημβρίας συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους τῆς ταύταριθμοῦ διακηρύξεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἧς ἀντίγραφα εἰσὶν κατατεθειμένα ἐν τῷ Χιλιμοδίῳ συμφώνως τῷ κ. Μπαχτολλά. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Φανερωμένης 9 Ἰαν. 1926

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΔΡΑΧ.	50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡΑΓ.	50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	ΔΟΛΛ.	3

ΓΡΑΦΕΙΑ
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς Ὁδοῦ Φιλοθέης
Ἀθῆναι